

Když jsem si trochu ublinkla do pusy, s tichým cvaknutím jsem zavřela dveře a nasedla zpátky do svého červeného vozu GMC Jimmy z roku 1999, aby měli soukromí. Zabouchla jsem za sebou zrezivělé dveře. Na oplátku se utrhly z pantů a se vzteklým žuchnutím zřítily na rozblácenou zem.

Zavřela jsem oči, uškrtila volant a zhluboka se nadechla.

Všechno je v pohodě. Víc než v pohodě. Vlastně senzacní. Máš střechu nad hlavou. Stálé zaměstnání. Dítě, které miluješ...

V tenké přední kapse pracovní uniformy mi zavibroval telefon. Můj outfit se skládal ze světle růžových minišatů tak krátkých, že mohly sloužit jako ubrousek, a kostkované zástěrky s množstvím neidentifikovatelných fleků od rajčatové omáčky až po kávu, zvrátky a mastnotu.

Co můžu říct? Byl to extravagantně luxusní život, ale někdo ho žít musel.

Zaostřila jsem na fotku svojí nejlepší kamarádky Cal na displeji. S bezstarostným smíchem na ní zaklábala hlavu, do krku měla zabořenou d'ábelskou tvář mého bratra, který ji líbal, a na pozadí se tyčila Eiffelovka. Vybrala jsem si ji jako obrázek do kontaktů, aby mi připomínala jedinou chybu v její jinak sluníčkové povaze: spala s Luciferovým dvojníkem neboli mým arogantním, manipulativním starším bratrem Rowem.

Byli totiž manželé. A moc jim to spolu slušelo. Možná jsem jen byla otrávená, protože všichni kolem mě byli spárovaní, zavrtní ve svých zamilovaných vesmírech. Moji jediní partneři během minulých čtyř letech fungovali na baterky a byli ze silikonu.

Přejela jsem prstem po displeji, ale nepromluvila. Bála jsem se, že se pozvracím, když otevřu pusy.

„Dyl,“ Cal na druhém konci linky se tiše rozesmála. V pozadí zavrčel Row jako medvěd, což znamenalo, že ji zrovna líbá.

Nezáviděla jsem jí, že je šťastná. Zasloužila si to za to, že zkrotila mého neotesaného sourozence.

„Neuvěříš, koho jsme zrovna potkali v Cannes!“ vykřikla.

Zase jsem zavřela oči a rozmluvila si hysterickou reakci.

Eda Sheerana? Taylor Swiftovou? Krále Karla? *Boha?*

Jejich život byl plný večírků se slavnými lidmi, dovolených hodných pinterestu a tak fotogenického jídla, že ho byla škoda sníst.

Cal nemohla za to, že jsem se zrovna vrátila z dvanácti-hodinové šichty ve svém neperspektivním zaměstnání v bistru U Dahlie. Cal nemohla za to, že jsem byla matka samoživitelka. Nemohla za to, že můj život připomínal prostřední část šileně nudné knížky se splepenými stránkami a nekonečnou řadou povinností a úkolů.

„Dylan? Jsi tam?“ zaúpěla Cal po několika vteřinách ticha.

Bohužel.

Měla jsem dojem, že Row zavrčel „nehejbej se a prostě drž“. Vážně, koho jsem v minulém životě zabila, že si zasloužím dnešní večer?

Vítr kvílel a kroužil v divokém tanci, vklouzl do auta jako zloděj a zavrtil se mi do kostí.

„Rowe,“ vyplísnila ho Cal, „snažím se tu jít.“

„Já se snažím o něco stejně příjemného.“

Proboha. Zasáhla by Služba na ochranu dětí u šestadvacetiletého jedince?

„Zrovna jsem načapala mámu s Martym, jak píchají opřený o zadní dveře,“ vyhrkla jsem.

Proto sklízíš stoly a nechráníš vládní tajemství, Dylan.